

LA LLUNA

*La lluna es un soleu
que ha perdut sa perruco.*

Adagi provençal.

Del cel un dia en la planicie blava
se posaren els astres a dançar:
jo no sé pas quin astre se casava
ab no sé quina estrella
del món la primavera a l'apuntar.

L'Estrella del cap-vespre, somniosa,
dona la mà a l'Estrella del matí:
l'Orion que floreix com una rosa
s'aparella ab el Sirius,
el lliri blanc del sideral jardí.

Ab sos amants satelits giravolta
cada amorós planeta resplendent,
i, arrossegant sa cabellera solta,
el vagarós cometa
deixa estela de foc pel firmament.

Voltegen la Polar ses companyones,
 com busques d'un horari geganti;
 prop del Tauro s rumbegen pariones
     les Hiades i Pleiades;
 el Cigne s'acomboia ab el Delfi.

Ab son anell immens Saturno juga,
 i ab ses vuit llunes que no minven mai,
 com un juglar tirar en l'aire puga
     sa rutila i ses pilotes
 que pugen i davallen per l'espai.

Vora la Lira d'or fan la sardana
 sis atxes resplendents en el zenith,
 brillants de la Corona que Ariana
     deixà en el cel sospesa
 perquè en son front la rumbegés la nit.

Pare del dia, el Sol dança ab la Lluna,
 que era allavors esplèndida com ell;
 sa cara, un temps, com ara no era bruna;
     sos ulls guspirejaven,
 i era de raig de l'alba son cabell.

Parlaven de son garbo les estrelles,
 els meteors retreien sa rossor,
 i, com esbart de celiques abelles,
     els astres festejaven
 de son jardí l'enlluernanta flor.

Al sentir-se lloar de tant hermosa,
 esbalaida deixà caure l vel
 ab que fóra llavors poncella closa,
     i un crit de meravella
 féu ressonar la cupola del cel.

El Sol s'engelseix, tira a sa cara
 de ses antigues cendres un grapat,
 que enterboleix sos ulls i l'emascara:
     astre s quedà la Lluna,
 més sense llum, com un carbó apagat.

Desde llavors, com una flor d'ubaga,
 rodant per les tenebres de la nit,
 sempre la Lluna palida s'amaga
     de l'astre hermós del dia,
 si l troba pels camins de l'infinit.

PLUS ULTRA

*Estello, fai-te clara,
car cerque moun camin.*

Allà d'allà de l'espai
he vist somriure una estrella
perduda en el front del cel
com espiga en temps de sega,
com al pregon de l'afrau
una efimera lluernà.
— Estrelleta, — jo li he dit, —
de la mar cerulea gemma,
¿de les flors de l'alt verger
series tu la darrera?
— No só la darrera, no:
no só més que una llanterna
de la porta del jardí
que creies tu la frontera.
Es sols el començament
lo que prenies per terme.
L'univers es infinit,

per tot acaba i comença,
 i ençà, enllà, amunt i avall,
 l'immensitat es oberta,
 i aon tu veus el desert
 eixams de mons formiguegen.
 Dels camins de l'infinit
 són els mons la polsinera
 que puja i baixa a sos peus
 quan Jehovah s'hi passeja.

DESIG

Videbimus et amabimus.

SANT AGUSTÍ

¡Quina roda tant ampla i grandiosa
 la roda de safir del firmament,
 que la nit ab ses llagrimas arrosa
 com lliri blau al cim de Fontargent!

¡Que n'es d'armoniosa sa rodada,
 de dolça, d'argentina i de suau!
 Els qui heu un cop sa musica escoltada,
 la musica terrena no us desplau?

Doncs en quin obrador d'argenteria
 se tornejà l'espurnejant safir?
 Lo mener ignorat que l produia,
 no n tornarà de nous a concebir?

Eixa corona esplendida i suprema,
qui de la terra la teixí al voltant?
Qui encastà a sa florida diadema
eixos claus d'or i pols de diamant?

Eixa mitja taronja sobirana
qui del gran temple l'ha bastida al front?
Qui li cenyí de llums eixa capsana,
claraboia estelifera del món?

¿ Qui arborà d'aqueix talem les pilastres
i en l'altura penjà sos cobricels,
iluminats ab ciris que són astres,
enfestonats ab flors que són estels?

Oh! En lo pregon del mistic santuari,
darrera les cortines de l'altar,
jo oberta veig la porta del sagrari
i una ullada de foc llampeguejar.

Del tabernacle aurific que ns separa,
Senyor, Senyor, arrebossau el vel
i deixau-me-la veure vostra cara,
llum de les llums, vida i amor del Cel.

NAVEGANT

*Veni in altitudinem maris,
tempestas demersit me.*

Salm 49, 3.

I

Quan jo anava per la mar,
de Barcelona a l'Habana,
de l'huracà rufalós
bé n sentia de cops d'ala!
Més lo que m feia patir
era l mal de l'anyorança
al veure-m tants dies lluny
de la terra catalana,
i li deia al mariner
que vetlla dalt de la gavia:
—Mariner, bon mariner,
tu que tens els ulls de l'aliga,
no veuries verdejar
les riberes de la patria?—

II

Ara no vaig per la mar:
 aquella sols era d'aigua;
 la de la vida es pitjor,
 puix es de fel i de llagrimas.
 Les marors són més crudels,
 són més feres les zumzades,
 quan me tiren per damunt
 rodoladices montanyes;
 a no dar-me Déu la mà,
 m'haurien fet de fossana.
 Encara n veig venir més,
 la tempesta no s'acaba,
 ja decau mon esperit,
 ja brandoleja ma barca!
 Orenetes que pel cel
 aixecau tant la volada,
 no les veieu verdejar
 les riberes de la Patria?

IN EXCELSIS

Verges i sants, oh cignes que volau
 de l'hemisferi en la blavor cerulea,
 ¿no m dirieu, si us plau,
 a aqueix estany diví per on s'hi puja?

Si s'hi puja volant,
 deixau-me-les un jorn les vostres ales;
 si s'hi puja estimant,
 enceneu-me en l'amor de vostres animes.

¿Quin filador l'ha filada,
 quin teixidor l'ha teixida
 la tenda de satí blau
 ab que la terra s'abriga?
 Seria d'or el teler,
 lo fil de raigs de celistia,
 i la llançadora l sol
 que hi barreja llum del dia,
 de llevant a sol-ponent,
 tramès entre mans divines.

EXCELSIOR

*Ad te levavi oculos meos,
qui habitas in caelis.*

Salm 132, 1.

Trobador de Catalunya,
vaig de castell en castell,
del pinet de la meva arpa
deixant volar los aucells,
fent-hi cantar los idilis
i a mos lais llençar gemecs.
Un cap-al-tard de Desembre
m'ensopegava l mal temps;
la sort me dona l'espatlla,
tot me posà mal carés.
Jo truco de porta en porta,
sem tanquen totes arreu;
si alguna finestra s'obre,
com boca de carreter,
es per escupir-me oprobis
i clavar-me al front els trets.

Perseguit sobre la terra,
 n'aixeco los ulls al Cel!
 Quins jardins tant espaiosos!
 Per entre ls brots de roser
 jo veig les cares de rosa,
 jo oviro ls ulls de blauet.
 Quina olor de setelia!
 Quina halenada d'encens!
 Quina musica sen vessa!
 De notes quin plovisqueig!
 Jo caic de genolls en terra:
 — Oh Senyor omnipotent,
 a mon cor llevau les ales
 o posau-les a mos peus
 i en el riu de les altures
 deixau-me apagar la sed.
 Si encara jo no n só digne,
 oh Angelets, bons Angelets,
 puix l'arpa se m'es rompuda
 al sentir vostre concert,
 dau-men una de les vostres,
 deixau-me la vostra veu,
 i assajaré aci en la terra,
 entre plors d'anyorament,
 algun dels mots de l'Hosanna
 que tinc de cantar al Cel.

TON TRESOR

*Ubi enim thesaurus tuus
 ibi est et cor tuum.*

MATH., 6, 21.

On tens el tresor,
 allà tens el cor.

Si tens el tresor en terra,
 ton esperit volador,
 perdent les ales, s'hi enterra.
 Si tens el tresor al Cel,
 mentre aci de fulla en fulla
 el temps com flor te despulla,
 allí dalt naixes estel.

On tens el tresor,
 allà tens el cor.

Des que m donà la creu
 aquell qui ha mort en ella,
 la Creu, que es la clau d'or
 de sa blavosa tenda;
 d'ençà que m'ha vestit
 Jesús ab sa llureia,
 fortuna per los sants,
 més per lo món pobresa;
 des que m'ha fet llençar
 dels palaus de la terra,
 maisons d'orgull i fang
 d'on fui jo l'oroneta;
 sempre que miro l Cel
 me sembla *casa meua*.

L'ENTRADA

Ecce ostium apertum in caelo.

Apoc., 4, 1.

Hermós es el Cel,
 bonica es la Glòria,
 dels cansats repòs,
 dels pobres almoïna,
 dels assedegats
 riuet d'aigua dolça,
 vida d'eixa mort,
 d'eixa nit aurora,
 dia sense nit,
 horitzó sens boira,
 del martir palmó,
 del soldat corona.
 Més, per on s'hi va?
 Les ferides vostres,
 Jesús, bon Jesús,
 ne són la gran porta.

CORRANDES

El Cel agrada a tots com la moneda :
com ella, ab la suor s'ha d'afanyar ;
qui en vida treballant no l vol guanyar,
en l' hora de la mort a fòra s queda.

—*—

Aquest món, ab ses caricies,
un lladre es que ab mà crudel
nos va robant les delicies
que ns esperen en el Cel.

—*—

Del sagrari cap al Cel
un torrent d'amor hi raja ;
jo avui hi he posat el cor :
sel ne dugués la riuada !

—*—
 Ben abraçat ab la Creu
 del Cel jo truco la porta:
 Jesús, que l'estima tant,
 no m deixarà pas a fóra.

—*—
 Mariner, bon mariner,
 ¿m'hi vols dur a tota vela
 allà d'allà de la mar,
 ont el cel toca a la terra?

—*—
 Cansat d'anar per lo món,
 ja entrar voldria en la tenda,
 en la tenda de sati
 que darrera l mar blaveja.

—*—
Spes mea in Caelo.

Un aucell hi ha en el Cel
 que sovint men du becada;
 la becàdeta es de mèl:
 l'aucellet es l'esperança.

—*—
 De la nit fosca i ubaga,
 quan parpelleja l'estel,
 per què la terra s'amaga?
 Per deixar lluir lo Cel.

—*—
*Ad vesperum demorabitur fletus,
 et ad matutinum letitia.*

Salm 29, 6.

—*—
 El vespre serà de plors
 quan se m'acabi la vida,
 més l'endemà al dematí
 serà de gran alegria
 quan me puntegi lo jorn
 de les eternes delícies.

—*—
 La ditxa que ací m donau,
 Jesús, es sols una gota
 de la mar que men guardau,
 Jesús, a dalt de la Gloria.

El Cel, que atrau a l'aucell,
més atrau l'anima meva.
Oh! Quan hi podré volar
per no tornar a la terra!

L'alegria d'aquest món
sempre té una nota trista
perquè allí aixequem la vista.
Les alegries on són?

— Què són, mareta meva, les estrelles?
— Són els ulls del Cel
que miren nostres cors, flors o poncelles,
si porten per son Déu d'amor la mèl.
Si lin duen, somriuen,
i unes amb altres sospirant s'ho diuen;
si no lin duen, ploren
i, ai!, s'enlloren
de llagrimas de fèl. —

— En esta vall de plors on set desterra,
doncs on faras ton niu, bon oronel?
— L'aucell que vola a fer son niu al cel,
d'un branquilló n té prou sobre la terra. —

Una llarga nit es la vida aquesta
plena de foscó,
plena de foscó, que fan més feresta
los ais de dolor.

Quan s'acabarà la-nit de la vida,
vindrà l dematí,
vindrà l dematí d'un plaer sens mida
que no tindrà fi.

Al sol que eixirà cantaran l'albada
milenars d'aucells;
i entre rossinyols, pobra cogullada,
jo cantaré ab ells.